

XI. In quo vera prædictæ questionis resolutio proponitur, & problematice utramque partem defendi posse monstratur, utriusque argumentis peculiari responsione solutis, 209

XII. De sexto titulo, ad eundem Indos justè debellandos, & subigendos ab aliis frequenter astruitur, quòd plurima, fœdissimaque peccata contra legem naturæ committerent; tyrannidem exercerent, antropophagi essent, & idololatricæ, cruentisque hominum sacrificiis immanissimè dediti, 215

XIII. De eodem titulo, & aliis variis rationibus, & argumentis, quibus magis at magis probari videtur, ad observandam legem naturæ, & idololatricam relinquendam, Indos, & quoslibet alios infideles, rectè, vi, & armis compelli posse, 227

XIV. De Auctoribus, & argumentis, quæ in superiore articulo pro negativa sententia urge-re videntur; & contritorum solutione, 236

XV. De titulo, sive articulo præcedentis resolutione. Et quid verius, aut probabilius in conflictu dictarum pugnantium opinionum videatur, 247

XVI. De septimo titulo, qui ex causa prædicandæ, & propagandæ Christianæ Religionis desumitur, & de Auctoribus, & argumentis, quibus Indorum, & aliorum infidelium debellatio hoc prætextu facta probatur, 254

XVII. De Auctoribus, & argumentis quibus præcedens titulus debellationis Indorum ob solam causam Fidei, & Ecclesiæ propagandæ reprobari, & infirmari videtur, 266

XVIII. De dictarum opinionum concordia, & explicatione. Et qualis demum vis, aut coactio Fidei propagandæ causa infidelibus licitè inferri possit? 227

XIX. In quo de solutione argumentorum, quæ in prædicta questione ad utramque partem expensa sunt, specialiter agitur, 286

XX. De octavo titulo, qui ex obligatione deducitur, qua Indi, & reliqui infideles ad Fidem audiendam, & Prædicatores tuto hospitio excipiendos, tenentur; & ad concedendum liberum transitum in alias provincias, in quibus Evangelium annuntiare voluerint. Et an, & quatenus contra eos, qui hæc negant vel impediant, justè pugnetur? 297

XXI. De nono titulo, qui ex auctoritate, & potestate desumitur, quam aliqui Romano Imperatori in elargiendis, & debellandis quorumlibet infidelium provinciis, concedunt. Quod an verum sit? Latissimè disputatur, & de Imperii iuribus obiter plura traduntur, 307

XXII. De decimo, & efficacissimo titulo, qui ex Romani Pontificis donatione, & concessione deducitur. Et an, & quatenus verum sit, illum circa personas, bona, & Regna fidelium, & infidelium tam in spiritualibus, quam in temporalibus disponere posse? 316

XXIII. De eodem titulo, & magis peculiari Pontificiæ potestatis, in concedendis Regnis, provinciis, & bonis infidelium, disputatione, 325

PROTESTATIO. Si quidpiam aspiciam, hic, aut alibi me ignaro elapsum, quod Catholica Fidei, & Christianæ Religionis aliquatenus adversari: vel ignavo, quod Doctioribus minus probari contingat. Id omne indistinctum, inscriptum, & Sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ, censura ac cujuslibet melius sentientis correctioni subiectum ex debito voto, ex animo volo.

XXIV. De eadem temporali Sedis Apostolicæ potestate. Et qualiter Alexander VI. & alii Romani Pontifices ea usi reperiantur: quorum Bullæ specialiter referuntur. Et de vi argumenti, quod ex auctoritate, consuetudine, seu observatione Ecclesiæ desumitur, 345

XXV. De iuribus, ac rationibus, quibus Apostolica Sedes curam, & facultatem convertendi, & acquirendi Novi Orbis Hispaniæ Regibus potius quam aliis indulserit. Et cur etiam quoscumque alios Reges, Principes, aut privatos ad eundem Orbem accedere; vel ejus maria navigare vetuerit? 361

LIBER TERTIUS.

Caput I. De iustitia retentionis Novi Orbis; & an verum sit, quod Bodinus tradit, Catholicos scilicet Hispaniæ Reges ob illius concessionem effectus fuisse sanctæ Romanæ Sedis vasallos, & feudatarios, & obiter nonnulla de feudis Ecclesiæ, 369

II. De alio titulo, qui ejusdem Novi Orbis retentionem magis justam, & legitimam reddat: nempe quod Reges Catholici illius acquisitionem magno, & maturo consilio habito, ac probabili opinione ducti, tentaverint. Et quæ semel ritè discussa sunt, vel legitime præscripta; non debent iterum in examen vocari, 378

III. In quo specialiter de eodem præscriptionis titulo agitur, ejusque virtute, etiam maris tractatus, & litora queri, & aliorum in illis navigationes, & negotiationes prohibere posse, probatur, 385

IV. De aliis titulis, & rationibus, quæ eandem retentionem justiore efficiunt: & præcipue de bellis contra Indos perduelles, vel apostatarum illatis, vel causa sociorum initis, & de voluntario populorum in Regni translatione consensu, 394

V. De ultimo, & efficacissimo ejusdem retentionis titulo, qui ex difficultate, aut verius impossibilitate restitutionis descendit, Indis jam ad Fidem conversis, & eorum, & Hispanorum rebus mutuis inter se nexibus complicatis, 400

VI. Reges nostros pie semper, & sanctè ea omnia ordinasse, quæ in detegendis, & convertendis Indis fieri conveniebat, & excessus, atque injurias à Ducibus, & militibus irrogatas, nihil eorum pietati, & justificationi nocere, 404

VII. Indos, & reliquos infideles, qui Fidei prædicandæ & conservandæ causa Christianis Principibus subjiciuntur, naturali libertate privandos non esse; idque summo semper studio à Catholicis nostris Regibus cautum, 405

VIII. Et ultimum. In quo Auctor volumen alterum de peculiari Indiarum, jure, sive de justa earum gubernatione promittit & quid in eo tractare intendat, Laconica brevitate recenset. Et paranesim, sive ad monitionem subnectit adversus eos, qui miseros Indos injuriis, & molestiis afficiunt, 426

JOAN-

JOANNIS
DE SOLORZANO
PEREYRA,
DE INDIARUM JURE:

SIVE

DE JUSTA INDIARUM OCCIDENTALIUM
inquisitione, acquisitione, & retentione.

LIBER PRIMUS,

In quo, quæ ad inquisitionem pertinent specialiter pertractantur.

CAPUT PRIMUM.

Quid propriè Indiarum nomine veniat, ubi latè de Orientalium situ, & divisione tractatur, & antiqua Orbis partitione.

SUMMARIUM.

- 1 Operis hujus institutum proponitur.
- 2 Præfationes inutilis, & verbosus commentarios facere stultum est.
- 3 Verbis qui abundant, in rerum substantia deficiunt.
- 4 Brevis est, qui non dicit plus quam oportet, & inita tractatio desiderat.
- 5 Perfectum est, quod ex omnibus suis partibus constat.
- 6 Præfationum utilium necessitas, & laudatio.
- Lex 1. ff. de orig. jur. exornatur, Ibid.
- 7 Principium dimidium totius.
- 8 Adagium, quo illotis manibus, aut pedibus aliquid agere vetatur, quid significet, & unde sumatur.
- 9 Mundus à Deo ex nihilo, sed pulcherrimus conditus.
- 10 Mundus appellatur generaliter sumpta, quid contineat.
- 11 Mundus an dicatur à movendo, vel à munditie.
- 12 Mundus Græcè dicitur, & ut quod significat ornamentum.
- 13 Cornuta ancille quæ, & cur ita dicta.
- 14 Mundus multibris quid significet.
- 15 Mundi climata, sive plagæ quæ & quot.
- 16 Veni præcipui, & Cardinales dicti, qui sint.
- 17 Oriens, & Occidens quid.
- 18 Septentrionalis mundi plaga, quæ, & cur ita dicta.
- 19 Meridie, sive Meridionalis mundi plaga, quæ, & cur ita dicta.
- 20 Anarcticus polus solet vocari Meridionalis, & Australis, & cur.

Tom. I. de Ind. jure.

- 21 Septentrionalis pars cur etiam Aquilonaris dicatur.
- 22 Ventorum plurium nomina, situs & differentia, remissive.
- 23 Mundi nomen contractum ad inferiora elementa, dividitur communiter in tres partes, Europam nempe, Asiam, & Africanam.
- 24 Orbis partes antiqui qua ratione dividerentur.
- 25 Asia sola dimidium Orbis olim cognitum continebat.
- 26 Orbis partium nomina unde, & situs, provincie, historia, mores, & excellentie, remissive.
- 27 India jacet in Asia, & in sacris Literis dicitur Hevialah, & cur.
- 28 India dicitur regio Orientalis Asiæ, ab Indo flumine, quod eam alluit, vel ab Indo abnate Noë.
- 29 Indi fluminis magnitudo, & an, & quatenus Gangem, & Nilum excedat.
- 30 Indus fluvius quot alios in se recipiat, & quot ossis Oceanum ingreditur.
- 31 India Asiæ, cur dicatur Orientalis, & de ejus situ, & Geographia.
- 32 India Orientalis magnitudo immensa pluribus demonstratur.
- 33 India Orientalis divisio varia reperitur apud Auctores.
- 34 Ganges fluvius celebratissimus, qui & in Scriptura Phison, à Paradiso existit.
- 35 India Orientalis divisio à Paulo Veneto tradita reperitur.
- 36 Abasia, & Abisiorum Imperium hodie est in Africa, & an olim in Asia, & intra Indiam fuerit.
- 37 Indiam Orientalem novo & obscuro modo dividit Abdias Babylonius.
- 38 Abdias Babylonius quis, & quando eixerit, de fide historie Apostolorum, quæ ejus nomine circumferuntur.
- 39 Ethiopia ubi, & unde dicta, & quod sit duplex.
- 40 Media regio Asiæ, & ejus Geographia.

A

Mr.

- 41 Medii sunt populi Thracie in finibus Europa.
- 42 India dicitur tr. Aia ab Abdia Babilonio defenditur, & late exponitur.
- 43 Vergere orbem, quod significat apud Geographos.
- 44 Geographi regiones magis nobiles, quamvis remotiores pro consensu ponere solent.
- 45 India versus Ethiopiam est illa, quae Citerior dicitur, & quid comprehendat, & num. 51.
- 46 Arabes, Sabaei, & Homeritae, Indi vocantur.
- 47 Indiam vocat Curtius omnem terram, quam alluit mare rubrum.
- 48 India etiam vocatur Aegyptus superior, & cur.
- 49 India dicitur utraque Aethiopia Asiatica, & Africana.
- 50 India Orientalis tota dicitur ab aliquibus magna Aethiopia, & cur.
- 51 India, quae ab Abdia dicitur prima, est eadem quae Citerior, & quid contineat.
- 52 D. Bartholomaeus praedicavit in India Citeriori.
- 53 India Citerior dicitur etiam Fortunata, & Beata, & Aethiopia adhaerens.
- 54 India, quae Abdia dicitur secunda, est illa, quae alii dicitur Interior, sive intra Gangem, & eius situs.
- 55 India intra Gangem, per Septentrionalem partem, non multum distat a Media.
- 56 Medorum nomine non tam illorum provinciam quam imperium denotatur.
- 57 Medorum imperium Abdia Babilonii, & Artabani tempore latissimum fuisse.
- 58 Medi etiam a Parthis vocati, ipsis nomen dederunt.
- 59 Media in Sacra Pagina quas nationes comprehendat.
- 60 India, quae Abdia Babilonia vocatur tertiam vocat, est eadem, quae alii ulterior, sive extra Gangem dicitur.
- 61 India ulterior, sive extra Gangem Geographia, quae amplissimum Sinarum Regnum complectitur.
- 62 India ulterior est pars extrema mundi, & ideo dicitur finem facere, & India Oceano laudat.
- 63 Sabaea regio cur dicitur finis terrae.
- 64 Gadire, verbum, & adagium, Non ultra Gadira, quid.
- 65 India ulterior cur dicitur Abdia tenebrarum regionem genere.
- 66 Tartarorum nomen & Imperium quando extendi coepit.
- 67 Tenebrarum regio dicitur pars Septentrionalis, & cur.
- 68 Aquilonares regiones plurima, in quibus Sol raret, vel nunquam apparet.
- 69 Tenebrarum regio dicitur quaedam provincia in finibus Tartarorum.
- 70 Regio quaedam est ultra Lapones perpetua caliginis oppressa, ubi Pygmaei reperiuntur.
- 71 Cimmerii populi, & Cimmeria tenebra.
- 72 Nebulosa provincia in Regno Georgiorum, & ejus mirabilis historia.

EO volente, & juvante, de justitia & jure dicitur, quae potentes pariter, ac Catholici Hispaniarum Reges & Domini nostri, nunquam sine gloria & laudis titulis nominandi, Occidentales, & Meridionales Novi hujus (ut vocant) Orbis provincias, & longe, ac late patentia Regna inquirere, & acquirere poterunt, & acquisita retinere: necnon de legibus, peculiaribusque sanctionibus, quibus eadem Regna, Divino Numine parta, teneantur & moderantur: arbitrator è re esse, si quaedam prius de ipsorum nomine, situ & inventione tractaverim. Non quia velim longos & verbosos commentarios facere, aut tempus in praludis, vel patergibus consumere & in ipso opere postea succingi, quod stultum esse docemur, lib. 2. Machab. cap. 2. vers. ult. & optime post Serarium exornat Mar-

tinus Delr. in adagial. sacris, i. tom. adag. 1033. pag. 607. Wesembecchius consil. 37. num. 12. f. & Just. Lips. instit. Epis. c. 7. ubi ait: Ut corpore tenues veste se dilatant, sic qui ingenii aut sapientie inopes, diffundunt se in verbis, cui simile est illud Prob. 14. Ubi verba sunt plurima, ibi frequenter egestas. Sed quia juxta consilium Quintil. lib. 4. institut. orat. c. 2. Nos brevitatem in eo ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur quam oportet. Pliniusque juniorem secuti, lib. 5. epist. 6. Primae Scriptoris officium esse existimamus, ut titulum suum legat, & idem idem interroget se quid ceperit scribere, scilicet quae si materia immoratur, non esse longum, longissimum si autem accessit, atque attrahit. Et cum illud perfectum sit, quod ex omnibus suis partibus constat, inconveniens iudicamus, juris laudiarum tractationem promittentibus, omissis ininitis, atque origine non repetita, protinus materiam aggredi. Prasertim ubi ipsa praefationes, & libentius nos ad locutionem proposita materiae perducunt, & cum eo venerimus, evidentiorum ejus praestant intellectum, prout in similitudine Gaj. J. C. in l. 1. ff. de orig. jur. & Imp. in l. unic. vers. Nulla enim, C. de impon. lucr. descript. Quorum dictum ornari potest ex plurimis, quae de praefationum nullitate, & rebus ex suis primordiis deducendis & explicandis; tradunt DD. in dict. l. 1. praecipue Zasius, Corras. Everlm. & novissimus Anton. Mornacius Bart. in l. 1. n. 16. C. de novo Codice facien. idem Bartol. & Jas. per text. ibi in l. 3. ff. de pact. & in l. Titia 133. §. Idem respondit, ff. de verb. oblig. Tiraquel. qui plures refert in tract. de primog. in praefat. n. 64. Mascard. de probat. lib. 1. in proem. n. 4. Mier. in tract. de majorat. in initio n. 1. Bobad. in Politica, lib. 1. c. 3. n. 3. Claud. Prat. Gnoscon general. juris lib. 3. tit. 1. c. 2. Ferdinand. Mendoza lib. 3. disput. de pact. c. 8. Marc. Anton. Peregr. de fideicom. art. 16. Fus. in singulari 107. sub liter. P. & Scraph. de virtute juram. privileg. 75. n. 9. Unde natum adagium, Principium dimidium totius, quod ex Platone, Aristot. Cicer. Polyb. Horat. Ausonio; & aliis deducunt, & illustrant Auctores supra relati. Lucian. in Dialogo de domo: Paul. Fusc. in tract. de visis lib. 1. c. 1. num. 2. & Aldus Manutius in adagiis pag. 95. Nec latuit Gajum in dict. l. 1. ibi: Et certe cujusque rei potissima pars principium est. Ubi alterius quoque adagii meminit, quo illotis manibus, aliquid tractare vetatur, hoc est, ex abrupto, & nulla praefatione, imperatis adhuc audientium animis, rem quampiam, & praesertim gravem & seriam aggredi: locutione scilicet proverbiali ex Deorum sacris ducta, quae manibus illotis peragere nefas erat: cui similis est alia, illotis pedibus, de quibus apud Hesiod. Agell. Macrob. & Gregor. cognomento Theologum, quos refert Manut. sive Erasim. in adagiis pag. mihi 388. & fuse explicat Maldon. sup. Matthaei, cap. 27. n. 24. Genebrar. sup. Psalm. 25. Gasp. Sanct. sup. Isai. c. 1. n. 47. & Joan. Steph. Durant. de ritibus Eccl. lib. 2. cap. 28. Sciendum est igitur, Deum Optimum Maximum mundum universum pro immensa bonitate & sapientia sua, ex nulla praesistente materia condidisse, & quidem pulchrum, prout est, & ipse pulcherrimus, ut habetur Genes.

& Joan. c.... & tradit M. Paul. 11. ad Hebr. & ad Rom. Senec. lib. 1. quaest. natural. ad Lucil. in prin. & lib. 2. cap. 45. & eleganter Boet. lib. 3. de consol. Philosopho. metro 9. dum ait: O qui perpetua mundum ratione gubernas, Terrarum, calique Sator qui tempus ab aeo Ire jubet, stabilisque manens, das cuncta moveri, Quem non externa pepulerunt fingere cause Materia fluitantis opus: verum insita summi Forma boni, livore carens: tu cuncta superno Ducis ab exemplo pulchrum, pulcherrimus ipse Mundum mente gerens, similique ab imagine formans. Continet autem mundi appellatio, si generaliter sumatur, coelum, terram, mare, & quae in eis opera Dei sunt, caelestes, ac terrenas creaturas, sive naturas, ut post Arist. lib. 1. de celo & mundo: & Cleomed. in lib. de Orbium caelest. concept. docent Origen. lib. 2. Periarchon. c. 9. D. Aug. tract. 2. in Joan. Posid. in metcor. Hygin. de Astron. c. 1. Coelius Rhodigin. lib. 1. antiquelion. c. 4. Chasan. in Catal. glor. mundi. part. 12. consid. 10. Just. Lips. omnino legendus in Physiolog. Stoic. lib. 2. dissert. 6. & 7. & eleganter Festus Pompejus de verb. signif. verb. Mundus: D. Isidor. lib. 3. Etymol. c. 39. & lib. 13. c. 1. f. Qui duo a movendo dictum putant, quod in sempiterno motu consistat, licet verius M. Varro, & Plin. lib. 2. de natur. hist. c. 2. & 4. a perfecta, absolutaque elegantia vocatur dicant: quod nihil eo mundius, pulchrius, vel ornatius sit. Unde illum Graeci veteres dixerunt, quod significat ornamentum, & aequiva ancillas, quae ornandis poliendisve uxoris deserviebant: de quibus Juvenal. Satyr. 6. Ponunt Cosmeta tunicas, quae Ornatrices laeque dicuntur, in multis locis congesta Brison. verb. Ornatrices. Quam etymologiam idem etiam Isidor. praesensit dict. cap. 1. & aliis rejectis magis probat Joann. Funger. in Etymolog. Latino Graeco, verb. Mundus, pag. 652. & Just. Lips. d. cap. 6. Et ob id ea, quae mulieres ad sui lautitiem & ornamum parant, sub mundi muliebris appellatione contineri, scripsit Varro, lib. 4. de lingua Latin. Caro apud Livium, lib. 37. Senec. lib. 1. nat. qq. ad fin. Jul. Paul. lib. 3. Sentent. capit. 6. & Ulpian. in l. argumento 25. §. Mundus, ff. de auro & arg. leg. & in aliis locis, quae plene congerunt Brison. Pratejus, & Joan. Calin. in suis libris de verb. signific. verb. Mundus muliebris. Hujus mundi climata, sive plagas quidam septem esse dixerunt, maxime Ptolemaeus, & auctor libri de locorum ac mirabilium mundi descript. cap. 55. Easque & gentes quae sub eis habitant, specialiter commemorat Chasan. in catalogo glor. mundi, part. 12. consider. 16. & alii, quos refert Mart. Delr. in adag. sacris. i. tom. adag. 924. pagin. 508. Sed alii magis communiter, & generaliter in quatuor tantum dividere solent: nempe Orientem, Occidentem, Septentrionem & Meridiem, ut docet Cicer. lib. 2. de natur. Deorum: Hieron. in quest. in Genes. cap. 13. Servius ad illud Georg. 1. Mundus ut ad Seyb. Riphaesque arduus arces: D. Isid. dict. lib. 13. Etymol. c. 1. Agell. lib. 2. nof. Attic. c. 22. Coel. Rhodig. lib. 1. lect. antiq. c. 19. & 21. Chasan. d. part. 12. consid. Tom. I. de Ind. jure.

sid. 13. ubi tractat, quae ex his plagis nobilior sit, Carol. Steph. & Joan. Funger. in dictionariis sub illis verbis: P. Joan. Pined. in comment. in Job. cap. 23. vers. 8. & novissimè, & latissimè, P. Ludovic. Ballest. è Societate Jesu in Hierologia, lib. 2. cap. 24. per totum, & eleganter insinuavit Ovid. lib. 1. Metamorph. Simul etiam primos ventos enumerans, qui ab his quatuor partibus, sive cardinibus irruere solent, qui cardinales ob id a quibusdam nominantur. Eurus ad Auroram, Nabathaeque regna recessit, Persidaque & radiis juga subdita matutinis Vesper, & Occiduo, quae litora Sole tepescunt, Proxima sunt Zephiro, Scythiam, Septemque triones Horifer invasit Boreas, contraria ictus. Nubris assidue pluvioque madescit ab Austro. Orientalis, & Septentrionalis plaga, aut notum est, & supradicti Auctores advertunt, a Solis ortu occasuque dicuntur: Septentrionales, quae inter polum Arcticum, & Aequinoctialem circum interjicitur, a septem stellis nomen sumptis, in ea coeli parte sitis, ex quibus quasi juncti triones, id est boves, figurantur. Meridionalis autem inde appellatur, quod ad eam orbis partem inclinatur, ubi Sol facit medium diem, juxta Varronis & Ciceronis etymologiam, vel ut addit D. Isidor. ubi supra, quia tunc purius micat aether: merum enim purum dicitur. Jacet autem haec pars inter eundem Aequinoctialem circum, & polum Antarcticum, Arctico oppositum, qui terra objectus, ab iis, qui superiorem ejus partem habitant, cerni non potest, sed ut ille dixit: Sub pedibus Styx atra videt, manesque profundis. Unde et idem Antarcticus polus à nostris Meridionalis vocari solet, & frequentius etiam Australis, ab Austro vento, qui à tropico Aestivali ad hanc plagam jacente suum flatum emittit. Quemadmodum f. & Septentrionalis, communiter dicitur Aquilonaris, à vento inde vehementissimo volatu Aquilae instar irruente. Quod aperte ostenditur Isai. c. 43. Ab Oriente adducam semen tuum, & ab Occidente congregabo te. Dicam Aquiloni: Da: & Austro: Noli prohibere. Et Genes. 13. vers. 14. Levam oculos tuos in directum, & vide à loco, in quo nunc es ad Aquilonem & Meridiem, ad Orientem & Occidentem: & in multis aliis locis Sacra Scriptura, quae plene congerit, & illustrat Ballest. dict. c. 4. & est videndus Agell. d. lib. 2. nof. Attic. c. 22. f. Qui dicitur, & aliorum ventorum nomina, situs & differentias eleganter prosequitur, & melius Chasan. ubi supra. consid. 14. Pontan. in Meteoris: Lilius Giral. in hist. Deorum syntag. 5. ad fin. Coelius Rhodigin. lib. 20. lect. antiq. c. 18. & 19. Simon. Majol. in dieb. Canic. t. 1. colloq. 1. Levin. Lemius de occultis naturae miraculis, lib. 3. c. 3. Hadrian. Jun. in suo nomenclatore part. 2. num. 255. & 256. Pined. in Eccles. c. 1. vers. 6. num. 7. 8. & 9. Joan. Funger. in Etymolog. verb. Ventus: Petr. Mexia in Sylva, var. lect. 4. part. cap. 22. Si vero mundi nomen ad inferiora elementa

ta contrahamus, scilicet aquam & terram, quae simul unum corpus globosum constituunt, & Orbem terrestrem vocamus; constat eum à veteribus in tres partes magis communiter fuisse divisum, nempe *Europam, Africam, & Asiam*, ut præter Ptolem. Pompon. Melam, Strab. Herodot. & Diod. Sicul. passim docent omnes antiqui, & recentiores Cosmographi, quorum catalogum apponit Posevinus 2. *t. Biblioth. lib. 15. c. 19. pag. 253. & seq.* & optimè prosequitur Plin. in princ. lib. 3. de natur. histor. Paul. Oros. lib. 1. hist. c. 2. D. Isidor. lib. 14. *Etymol. cap. 2.* & Joan. Boem. lib. 1. de morib. omn. gent. c. 3. Petr. Mexia in Sylva 3. p. c. 19. licet M. Varro lib. 4. de ling. Latin. Sallust. in hist. Jugurth. Isocrat. in Panegyri. & Servius in lib. Æneid. in duas tantum secaverint, *Asiam* scilicet, & *Europam*: *Africam* nimirum cum Europa conjungentes.

24 Has tres orbis partes † veteres non aequaliter divisurunt: nam Asia à Meridie per Orientem usque ad Septentrionem pervenit. Europa à Septentrione usque in Occidentem porrigitur.

25 Africa ab Occidente in Meridiem jacet: † ac proinde sola Asia dimidium totius orbis olim cognitit tenere videbatur, ut advertit D. Isidor. ubi *supr.* & Auctor libri de mirabilium mundi descript. c. 1. Ideo autem hæc inæqualitas contigit, & alterius dimidii, duæ partes evaserunt, quod ab Oceano, mare magnum, sive Mediterraneum se insinuans, eas intersecuit. † De quarum nominibus, situ, provinciis, moribus, historiis, religione, & excellentiis, plura quidem dicere possem, si id nostri instituti ratio pateretur, aut ab aliis diligenter præstitum non fuisset, & præcipuè à D. Isidor. *dict. lib. 14. Etymol. cap. 3. 4. & 5.* Ptolem. & Gerard. Mercator. in suis tabulis Geographicis: Joan. Magin. Patavino in enavation. & illustration. ad easdem tabulas: Abraham. Ortel. in Teatro magno orb. terrar. tab. 1. 2. 3. & 4. ubi alios allegat: eodem Ortel. in Thesaur. Geograph. in verbis Africa, Asia, & Europa: Carol. Steph. & Joann. Funger. in eisdem verbis: Joan. Boem. de moribus omn. gent. lib. 1. 2. & 3. Auctore tabulæ Cosmograph. quæ habetur in præfatione ad relationes novi Orbis Chas. in Catal. glar. mundi *dict. p. 12. consid. 17.* Textor. in officin. 1. t. p. 372. Theatr. vitæ human. lib. 3. vol. 3. p. 695.

Jacob. Pontan. in progymnas. latin. 1. p. vol. 3. progymnas. 18. ex p. 215. latissime Joan. Boter. in relation. universal. part. 1. lib. 1. 2. & 3. Petr. Opmeer. in Chronograph. p. 19. Ant. Posevin. in Biblioth. 2. t. lib. 16. sect. 5. 6. & 7. & Fr. Thom. à Mal. de Antichr. lib. 3. c. 6. 7. & 8. Quibus ita breviter & opportune præfactis, ut ad rem magis accedamus, rursum sciendum 27 est, † intra prædictos Asiæ terminos, latissimam quandam, & totius terrarum orbis nobilissimam regionem contineri, quæ *India Orientalis* vulgò cognominatur, licet in sacris literis *Genes. 2. & 10.* & alibi passim appellari soleat *Havilah*, ab Hevila filio Jectan, qui aliquas ejus provincias primus incoluit; ut post alios doctè observant Perer. & Delr. ad *Genes. dict. cap. 10.* Pin. de rebus Salom. lib. 4. c. 16. q. 11. pag. 217. Mald. de Paradis. cap. 41. pag. 124. &

novissimus, & eruditissimus Ber. Aldrete de variis Hispanie, & aliarum provinc. antiquitatibus lib. 4. c. 9. † Sumpsit autem India nomen ab Indo filio Gogi, Noe abnepotis, & Sabi nepotis, quem ipse Noe ad Arabiam Felicem, sive Sabæam, & Indiæ regiones incolendas misit, ut tradit Beros. lib. 2. & Pined. in Monarch. lib. 1. c. 24. §. 2. Vel ut observat D. Isid. lib. 14. *Etymol. cap. 3.* & alii Auctores infra citandi, ab Indo flumine, quod Persiæ limes est, & eam ab Occasu usque ad Orientem alluit tanta † magnitudine aquarum, ut cum Nilo & Gange à multis contendere dicatur, & absque dubio excedere, si ad cursus longitudinem inspiciamus, ut ostendit Cicer. lib. 2. de natur. Deor. Diodor. Sicul. lib. 5. Pompon. Mela lib. 3. cap. 4. D. Basil. in Hexa. bom. 3. & latè Plin. lib. 5. c. 18. & lib. 6. c. 17. ubi prodit, Alexandrum Magnum nullo die minus sexcenta stadia in Indo navigasse, nec potuisse ante menses quinque enavigare, adjectis paucis diebus.

Et ibi etiam † addit sexaginta perennes fluvios, & torrentes centum in se recipere, quævis Arrianus in Periplo decem & novem ingentium fluminum mentionem dumtaxat faciat, & septem ostiis magnam illam aquarum vim in Oceanum evomere tradat, quorum nomina sigillatim recenset Ptolemæus. A quibus tamen dissentiens Abraham. Ortel. in Thesaur. Geogr. verb. *Indi fluminis*, duo tantum ostia illi assignat secutus Mel. Strabon. & alios. Idque Lusitanorum attestacione confirmat, qui nostris temporibus eas regiones sedulo perlustrarunt, & plura alia de eodem fluvio comminiscuntur, prout & faciunt auctores *supr.* relati, & ultimos Joan. Fung. in *Etymol. verb. India*: Simon. Majol. in *dieb. Canticul. tom. 1. colloq. 11. pag. mibi 293.* & Joan. Baptist. Scortia de natura, & incremento Nili lib. 1. c. 5.

Orientalis † verò ea de causa India hæc appellatur, quia ejus termini ad Orientem Asiæ, imò & totius orbis, ut plurimum tendunt, & Eoo pelago clauduntur, hoc est, Oceano Orientali, sive Auroræ, quam Græci *Eoos* appellabant, ut tradit Pompon. Mela, lib. 1. c. 2. A Septentrione autem Tauri montis jugis concluditur, & à Meridie Indico Oceano. Occupatque teste Magino, tab. 32. fol. 251. maximum coeli tractum tam in longum, quam in latum: nam secundum longitudinem complectitur circiter quinquaginta tres Meridianos, quorum Occidentalissimus est in gradu 106. Orientalissimus in gradu 159. At verò juxta latitudinem extenditur ab Æquatore, quem propemodum attingit, usque ad gradum 43. latitudinis Boreæ: quamobrem ad medium usque sexti climatis expanditur, ubi contingit maxima Æstatis dies horarum quindecim cum dimidio: atque una ejus pars, quæ ad Meridiem vergit sub Torrida Zona, altera verò Borealis sub temperata cadit. Unde quidam tradunt, † ut ipse Maginus ait, hæc Orientalem Indiæ adeo esse immensam, & tantum litoris occupare, quantum per quadraginta dies, noctesque veltificandis cursus est. Er Ptolem. Mel. lib. 3. cap. 7. sexaginta dierum, ac noctium navis velocissimæ cursum vix sufficere tradit Nearchus, quatuor men-

mensium iter per campum habere ait. Et ex Chtesia affirmat Strabo, & Photius in sua Bibliotheca, non esse minorem reliqua Asia, & Indos solos, ceteros ferè universos mortales superare: alii eam tertiam partem universi orbis continere affirmant, ut constat ex Plinio *dict. lib. 6. cap. 17.* Solin. in *Polyst. cap. 55.* Strab. in *Geograph. lib. 15.* P. Joan. Maffeo *histor. India. lib. 6.* Maluend. lib. 3. de *Antichrist. cap. 12.* & ex aliis *infra* citandis, quibus addere licet Philostr. lib. 6. de *vita Appoll. cap. 1.* ubi sic ait: *Magnitudinè quidem India non conferenda est Ethiopia, neque ulla alia continentis pars, quæ hominibus tota sit. Quod si totam Ethio- piam toti Ægypto adjiciamus, non tamen ambæ conjunctæ magnitudinem Indiæ adequabunt.*

33 Hinc † factum est, ut in divisione hujus tam vastæ, & immense regionis, non satis inter auctores conveniat: Veteres namque, nempe Strab. lib. 15. Ptolem. lib. 7. cap. 1. in tabul. 10. & 11. Asiæ, & Pompon. Mela lib. 1. cap. 2. ex Gange fluvio nobilissimo, qui illam interfuit, in duas dividunt partes, & eam quæ Occidentior est, & flumini Indo proximior, *Indiam intra Gangem* appellant; alteram verò, quæ magis ad Orientem vergit, *Indiam extra Gangem* cognominant, & ad Sinas usque inclusivè protendunt.

34 Est autem † fluvius hic Ganges longè inter alios celebratissimus à Gange filio Gogi, & fratris Indi, ita dictus, si Beroso fidem habemus, & idem ille, qui in Scriptura appellatur *Phison*, & ex Paradisi fontibus exire dicitur, quem Græci perperam *Indum* vocant, ut constat ex Joseph. lib. 1. *antiquit. cap. 1. D. Hieronym. de locis Hebræic. verb. Phison*: August. lib. 8. de *Genes. ad liter. cap. 7.* Ambros. de *Paradis. cap. 3.* Epiphani. in *Anchoretis*, & ex pluribus aliis, quos eruditè refert, & illustrat Maluenda de *Paradis. cap. 39.* Multa alia satis notanda de eodem amne *ibid.* & in cap. seq. prætexens.

35 Alii autem, † scilicet Petr. Niger, & Paul. Venetus lib. 3. cap. 43. ex relatione illorum, qui ex Ægypto in hanc Indiæ navigarunt, ipsam in tres partes dividerunt, majorem, mediam, & minorem, sive superiorem: Mediam & inferiorem, quarum nomina antiqua, & noviora benè prosequitur Magin. d. tab. 32. ubi alias divisiones adducit. Sed nemo sanus huic Veneti partitioni consentiet, quoniam Abassiæ in illa comprehendit, & Indiæ mediam appellat, eam verò, quæ intra Gangem est, majorem, sive superiorem: Minoris autem, sive inferioris Indiæ terminos neutiquam signat. † Constat autem Abassiæ esse Orientalissimam Africa partem, quæ Arabicæ sinus, & maris Rubri oris circumdatur, & nullus unquam ex Historicis & Geographicis Indiæ Orientalem propriè extra Asiam collocavit: quamvis sint aliqui, qui, ut Venetus defendant, affirmant, ante ducentos plus minus annos, quo tempore ille suas relationes vulgavit, verè Abyssinorum imperium in media India fuisse: postea tamen ob bellorum eventum in eam Africa partem, ubi hodie est transmissæ, ut constat ex Jacobo Navarcho in sua *Epist. Asiatic.* & Gerard. Mercat. in sua *tab. univers.* & Abraham Ortel. in *theat. mag. tab.*

108. de regione Abyssinorum. Sed hoc nullo satis fixo pedamento fulcitur, & quovis modo fiat, India intra Gangem media debet dici, non autem Abassiæ, tum quia inter alias duas medium tenet locum, tum etiam, quia inter Citeriorem, quæ minor est, & Ulteriorem, quæ amplissima, & major, media apud omnes magnitudine judicatur.

Invenio quoque † novam quandam Indiæ partitionem, sed obscuram satis, & à paucis animadversam apud Abdiam Babylonem lib. 8. hist. *Apost. †* qui & Salvatorem in carne vidit, & Simonem & Judam in Persiam secutus, primus Babylonis Episcopus creatus fuit, à quo Babylonis nomen accepit, & Apostolorum vitas, & virtutes Hebraico sermone conscripsit, quas in Græcum vertit Eutropius ejus discipulus, & in Latinum Julius Africanus, ut ipse idem Julius testatur; & Jacob. Archiepiscopus Genuensis in lib. *annuarum solemn. &* Petrus Episcopus Equilinus in lib. 9. *Catalogi Sanctorum.* Et licet non ignorem auctorem hunc in his, quæ de Apostolorum actis scribit, multa pro arbitrio finxisse, vel ei à seclariis impicta fuisse, ita ut incertum sit, an legitimus extet, atque adeo meritò, ut fide indignum, à Paulo Papa IV. inter scripta à se damnata rejectum, ut refert Sixtus Senensis lib. 2. *Bibliot. Alan. Copp. Dialog. 2. cap. 1. p. 170.* Illustratissimus Card. Baronius in *Annal. Eccles. tom. 1. ann. 44. num. 44. & ann. 51. num. 51.* Bellar. de *Script. Eccles. secul. 1. Ant. Posevin. in apparatu, verb. Abdias*: & Jacob. Gualterius in 1. *seculo à Christo nato, p. 18.* Cum tamen damnatus non fuerit in indice librorum prohibitorum Concilii Tridentini, & in hoc, de quo agimus argumento, historiæ magis, quam religionem, prosequatur, non verebor in ejus verbis referendis, & exponendis paulisper subsistere. Is ergo *dict. lib. 8.* vitam Divi Bartholomæi Apostoli, scribere parans, sic exorditur: *India tres esse ab Historiographis asseruntur: Prima est India, quæ ad Ethiopiam vergit: secunda, quæ ad Medos tertia: quæ finem facit: nam ex uno latere tenebrarum regionem gerit, ex alio latere mare Oceanum. In Indiæ ergo veniens Bartholomæus Apostolus, &c.* In quibus verbis prima facie, non tam aperire, quam obscurare, & confundere videtur Indiæ Orientalium divisionem, & terminos ab antiquis & recentibus Geographicis constitutos: Nam † Ethiopia, tam inferior, quam superior, proprie India dici non potest, neque Indiæ contermina, cum sit Regio Africa ab Æthiopo Vulcani filio sic dicta, qui ei præfuit: seu potius à verbo Græco, *καπὸ τοῦ αἰθέρος* quod apud nos cremo sonat, vel faciem combustam habere, quandoquidem ipsa regio sub Torrida Zona jacet, ardoribusque Solis maximè opposita est, ut latius prosequitur Plin. lib. 5. c. 8. & lib. 6. cap. 30. Ptolem. lib. 4. cap. 7. Strab. lib. 15. Volater. lib. 12. Carol. Stephan. Abraham. Ortel. & Joann. Funger. in suis thesaur. vel *dictionar. verb. Ethiopia*: Er Magin. in *tabul. Geograph. tab. 23.* ubi de Africa ex pag. 195.

Rursus quod Abdias subdit de secunda India, quæ vergit ad Medos, & tertia quæ finem

facit, vix est ut intelligi queat, cum neque nomina, nec situs earum aperiat, & nullus sit auctor, qui hujusmodi confines admittat. † Etenim Media, licet sit Regio Asiæ latissima, nullam Indiam vicinam habet, sed à Septentrione Hircano mari, ab Occasu majori Armenia, & Assyria terminatur: à Meridie Persiam, ab Ortu Hircaniam, & Parthiam habet, quæ Cassaorum montibus ab ea excluditur, ut post Ptolom. observat Paul. Oros. lib. 1. cap. 3. Ortel. in theat. tabul. 3. & 102. & in Thesaur. Geograph. verb. Media, Stephan. eodem verbo, & Magin. supra, pag. 247. † Quod si de Mædis cum a diphthongo Abdiam accipiamus, longè remotiores à qualibet Indiarum plaga eos reperiemus: sunt enim Tracia populi, vicini Macedonibus, quos constat in Europæ finibus claudi auctores testantur. † Sed nihilominus si rem attentius consideremus, rectè defendi poterit hæc Abdiæ divisio, & eadem fermè cum illa censerè, quam supra ex veteribus Geographis proposuimus; nisi quoddam rem antiquam verbis novis proponit, & insolitis limitibus signat, tripartitam Indiam faciens, quam illi bipartitam constituerunt. Etenim quod ait, primam Indiam ad Æthiopiæ vergere, secundam ad Medos, non ea mente dictum videtur, quasi in his regionibus Indiam consistant, aut illis omnino circumscribantur, sed duntaxat vergere, hoc est, tendere, spectare, declinare, vel inclinare. † Hæc est enim illius verbi vis, & proprietatis, ut constat ex Jul. Cæsar. lib. 1. bell. Gall. Vergit ad Septentriones: Cicer. Philip. 1. Et ejus auxilium ad Italiam vergere, quam ad Asiam maluisse. Lucan. lib. 1.

Nec Polus adversi calidus quæ vergitur Austri.
Et rursus, lib. 9.
= Libia quod fertile terræ est,
Vergit in Occasum.

44 Et † est communis describendi modus quo scripsi Geographi, & Historici uruntur, signantes vel provinciam, vel cæli tractu, vel civitatem, vel montem, aut magnitudine, aut potentia, aut nomine, insignem, versus quam describenda regio magis declinet, ut illius situs certis signis commodius cognoscatur; quamvis aliis terminis propinquioribus, sed non adeo notis circumscribi potuisset, ut patet ex locis supra relatis, & ex Strabone, dist. lib. 15. ubi inquit, Trapobanem Insulam esse longitudine octo millia stadiorum versus Æthiopiæ, quas tamen ob hoc nemo vel propinquas, vel conterminas dicit, cum sint ferè immenso maris & terræ intervallo distantes. Et ut hæc deficerent, posset quoque Abdiæ divisio defendi, si animadvertamus, quod ultra Indiam intra Gangem, & extra Gangem, quas ipse secundam & tertiam appellat, ut infra trademus; prior illa † India, quam versus Æthiopiæ constituit, à plurimis aliis Scriptoribus cognita etiam fuit, & Citerior appellata, quasi plures Provincias citra Indium comprehendens, inter quas Plinius, lib. 6. cap. 2. Gedrosos Arabotos, Arios, & Paropamisadas nominat, & Indiæ nomine donat, licet, ut ipse ait, ad Occidentem vergant, & Indo anme non terminentur. His quintam addit Philostr. lib. 3. cap. 15. & Volaterran. lib. 12. utramque scilicet

Carmariam: Easque, quamvis non exiguo spatio, citra Indium fluvium jaceant, Indiæ nomine etiam hodie complecti affirmat Magin. dist. tab. 32. & Nicolaus de Conti Venerus, in suis relat. primam Indiæ partem vocat, & Ormuciam regionem addit, & reliquas, quæ à Perside ad Orientem Indo flumine terminantur. † Felicem quoque Arabiam & Sabæos, & Homeritas illam habitantes Indiam, Indosque vocat Nicephor. lib. 8. histor. Eccles. cap. 35. & lib. 9. cap. 18. Abraham Ortel. in Thesaur. Geograph. verb. Indi primum, & quod universa Arabia ad mare usque Rubrum, eodem etiam nomine complectantur, auctor est Andr. Corsa in epistola ad Julianum Medicum, magnum Hetruriam Ducem, quam ex India de rebus Indiciis scripsit anno Domini 1515.

Potestque † auctoritate Quinti Curtii innitius videri, qui lib. 8. universam terram, quam abluit mare Rubrum, Indiam etiam appellat, & ob hoc forsitan mare Indicum nunc vocat Ortelius in tabula de Persia Regno, sive de Sophiorum Imperio, quod mare Rubrum dicebat antiquitas.

Rursus † superiorem Ægyptum Indiam etiam vocat Higini. fabula 275. nimirum, quia juxta hanc Ægypti Asiaticam partem Æthiopes ab Indo flumine consurgentes considerunt anno mundi 3580. ut post Herodot. tradit Euseb. & Torquemada, in Monarch. India, lib. 1. cap. 6. p. 23. † Et quod generalius est, & ad locum Abdiæ magis accommodatum, tam Æthiopiæ Orientalem, quæ sub Asia collocatur, quam Occidentalem, quæ in Africa sub Ægypto, & Rhizophagos, & alios Æthiopes, qui ad Nilum, & omnes illos, qui eis & citra fluvium Indium habitant, licet Æthiopes essent, Indiam, & Indos fuisse vocatos, aperte ostendit Virgil. lib. 4. Georg. ubi hac de causa illos, Indos coloratos appellat, & Servius explicans illud ejusdem Maronis carmen.

=Sola India nigrum
Fert Ebum.

Etiam in Æthiopia inquit Ebum nasci, ac propterea annotat Indiam intelligi à Virgilio, & aliis, totam Æthiopiæ plagam. Cui assentiuntur Higini, Theodoret. Procop. & alii, quos referunt Ortel. in Thesaur. verb. Rhizophagi, & verb. Æthiopia, & diligentissimi, & eruditissimi Patres Joann. Pined. de rebus Salom. lib. 5. cap. 14. §. 5. pag. 405. & Fr. Thom. Maluend. lib. 3. de Antichrist. cap. 12. & lib. 5. cap. 9. & de Paradisi. cap. 37. & 38. ubi etiam de prædicta utriusque Æthiopiæ divisione pertractat, de qua item agit Herodot. lib. 7. Strabon. lib. 7. Plin. lib. 5. Senec. in Hercul. furent. scen. 1. Isidor. lib. 14. Etymolog. cap. 6. Solin. c. 26. Abulens. in c. 5. epist. D. Hieron. ad Paulin. Joann. Baptist. Scortia, lib. 1. de natur. & increm. Nili, cap. 2. p. 16. & Tornell. in annal. 2. mund. atate, anno 1931. n. 25. Et juxta hunc sensum bene defendi posset Pauli Veneti opinio quam supra rejecimus; dum Abassiam intra Indiam constituit, licet in reliquis à veritate, & aliorum Geographorum descriptione dissentiat. Quinimò † S. Epiphani. in Anchorato, & Anastas. Nicæn. quest. 24. in Script. totam hanc Indiam Orientalem, de qua loquitur, Magnam Æthiopiæ appellat, & satis apposite, ut inquit Maluend. de Paradisi. cap. 39. pag. 118. quod Indi colore sint cremato, & adusto, fermè ut Æthiopes, teste Plin. lib. 6. cap. 19. & Pompon. Mela lib. 3. cap. 7.

51 Juxta † quæ omnia, prima illa India, quam Abdiæ inquit ad Æthiopiæ vergere, hæc intelligi debet, quæ citra Indium & Occasum perducta ad mare usque Rubrum extenditur, ita ut majorem partem Regni Cambajæ comprehendant; per cujus medium Indus annis præterlabitur, & provincias Parapamisam, Ariam, Aracosiam, & Gedrosiam, utramque Carmariam, Ormuziam regionem, & majoris nominis insulas Persici sinus, & universas Arabias, atque ipsas etiam Æthiopiæ. Et † in hac India, quæ ut diximus, Citerior appellari solet, prædicavit D. Bartholomæus, quamvis in Abdiæ non satis aperiat, ut egegit constat ex Eusebio lib. 3. histor. Eccles. cap. 1. qui cum provincias enumeraret, quas Apostoli ad prædicandum sortiti sunt: Thomas, inquit, sicut nobis traditum est, sortitus est Parthos, Mattheus Æthiopiæ, Bartholomæus Indiam citeriorem, &c. Et idem sub eodem nomine Indiam citeriorem docet Origenes in Genesim lib. 3. D. Hieron. de Script. Eccles. in Panteop. Sozomen. lib. 2. cap. 24. Theodoret. lib. 1. cap. 23. Nicephor. lib. 4. cap. 32. Rufin. lib. 1. continuation. histor. Eccles. Eusebii cap. 9. Surtius in histor. Sancto. 24. die Augusti, Baron. in Martyrol. sub eodem die, & anno Christi 44. num. 34. & Petr. Opmeer. anno mundi 4010. & Christi 44. Ubi non solum Citeriorem, † sed Fortunatam quoque hanc Indiæ partem appellat, in qua D. Bartholomæus Evangelizavit, quemadmodum & Solinus cap. 33. Beatam vocavit, quia Fœlix Arabia magna ipsius pars est. Et eam esse finitimam Æthiopiæ tradit Socrat. lib. 1. histor. Eccles. cap. 15. sic scribens: Cum Apostoli sortito iter ad gentes suscepissent, Thomas Parthiam obtinuit, Mattheus Æthiopiæ, Bartholomæus Indiam, que huic finitima est, sortitione cepit. Et Rufin. ubi supra, dum ait: Thomas Parthia, & Mattheus Æthiopia, eique adhaerens Citerior India Bartholomæo dicitur sorte decretas.

54 Secunda verò India, † quam Abdiæ ad Medos vergere tradit, illa est proculdubio, quæ in communi aliorum Geographorum partitione interior, sive intra Gangem vocatur, & ultra Indium anmem ab Occasu, ad Gangem, ad Orientem extenditur, à Meridie Oceano Indico, à Septentrione, monte Caucaso terminatur. † Et per hanc partem non multum distare India à Media videtur, cum solum intercedat, quæ ab Aquilone ad Meridiem est ipsius Caucasi latitudo, & Ecbatana Medorum Regum sedes à Caucasis portis, non plus quam viginti millia passuum distare dicatur, ut constat ex Philostrat. lib. 2. cap. 1. ubi tradit, Caucasum Medium, atque Indiam terminare, & in mari Rubro altero cubitu descendere, & ex Strabon. lib. 2. & 15. Plin. lib. 6. cap. 17. & eodem Philostrat. dist. lib. 2. cap. 3. & 4. ubi Alexandri magni itinera referentes, quibus usus est cum Besum ex Parthia in Bactrianam persequeretur, post trajectum Cauca-

sum mox Indicas regiones ingressum restantur, adeo ut à Caucaso ad Cosen fluvium Indiæ septuaginta tantum leucarum distantia extet, & ad Indium novem, juxta ejusdem Plinii supputationem: Neque abest Quintus Curtius lib. 7. dum ait: Tandem septemdecim dierum spatio Caucasum superavit Alexandri exercitus, ex Media versus Indiam profectus: Et Polyb. lib. 11. num. 32. de Antigehi Magni expeditione Indica, sic scribens: Superato Caucaso Indorum fines ingressus, amicitiam cum Sophagæno Rege renovavit.

Quod si quis urgeat, prædictorum limitum propinquitatem Mediam multo magis spectare citriorem Indiam, de qua primo loco, Abdiæ exponentes, locuti sumus, quam interiorem hanc de qua nunc agimus, & ab ipso Abdiæ secunda esse dicitur: responderi potest, Abdiæ non dicere, eam vergere ad Mediam, sed ad Medos, ut Medorum † nomine non provinciam, sed universum Imperium intelligeremus: quemadmodum olim omnes gentes, quæ Romanorum Imperio subjiciebantur, vocabantur Romani, & hodie universi Asiæ populi, qui lingua loquuntur Persica, Persæ vocantur, ut refert Pater Trigaultius expeditionis ad Sinas lib. 4. cap. 3.

Potro † Medorum Imperium Artabani temporibus, quibus Abdiæ Babylonius viguisse comperitur; latissimum quidem erat, & victricibus armis nomen, & fines suos usque ad ipsam Indiam dilataverat, Parthisque sub jugum missis, omnis illa Regnorum & Provinciarum congeries, quibus Parthia componebatur Monarchia, uno Medie nomine, & regno cognoscebatur, ut constat ex his, quæ de ejus magnitudine, & potentia scribit Polyb. lib. 5. & 9. histor. Strabon. lib. 11. Solin. cap. 59. Plin. lib. 6. c. 26. Philostrat. lib. 1. de vita Apol. cap. 8. Quod mirum videri non debuit, † cum tanta fuerit semper Medorum auctoritas & existimatio, ut etiam cum à Parthis superati essent, ipsi Parthi honoris causa Medi appellarentur, ut scribit Zonas 2. tom. Amal. Turnebus apud Robert. Stephan. in Thesaur. liter. M. Horat. lib. 1. carmin. Od. 2. ad August.

Neu sinas Medos equitare inulos,
Te duce, Cæsar.

Et eodem lib. Od. 29. ad Iccium:
Non ante devictis Sabæe,
Regibus, horribilique Medo
Nectis catenas.
Et lib. 3. Od. 3. de justis constantisque viri præmiis:
= Sret Capitolium
Fulgens triumphatque possit
Roma ferrox dare jura Medis.

Super quibus locis, ex antiquis commentatoribus Mancilenus, & Ascensius, & ex novis Labin. Torrent. & Cruch. Medorum nomine Parthos intelligunt, qui solum tempore Augusti, cæteris Asiæ provinciis jam subactis, ferè reliqui erant, ad solam Romanis nominis, & Imperii gloriam, ut ostendit Paul. Oros. lib. 1. cap. 2. † Ubi etiam docet in sacra Scriptura omnia Persarum, Parthorum, Assyriorum, & aliarum provinciarum adjacentium Regna Mediæ vocari; prout & nos colligimus ex 4. lib. Esdr. c. 1. Daniel. cap. 5. Machab. lib. 1. cap. 14. & Jerem. 51.

Superest, ut ad tertiam Indiam accedamus, quam ultimo loco proponit Abdias, & finem facere dicit: Nam ex uno latere tenebrarum regionem gerit, ex alio latere mare Oceanum. Quibus verbis licet obscuris, nisi meum me argumentum fallit, arbitror Abdiam designare voluisse tertiam illam ulteriorem Indiam, quam supra diximus ab aliis Geographis communiter appellari, extra Gangem; quia ab hoc fluvio ad ultimos usque Sinas extensa; Indiarum; & totius terrae continentis, quae ad Orientem terminatur, finem facit: Nam ab Occasu, Gange flumine, ab Oriente, & Meridie, mari Indico Meridionali, & Eoo, ab Aquilone, Septentrionalissimis Tartarorum regionibus cingitur. Quam adeo ampliam limitum circumscriptionem non Abdias solus Indiae ulteriori tribuit, sed antiqui etiam, & nonnulli nostri temporis Scriptores, ut constat ex Strabon. lib. 15. Pomponi. Mela lib. 3. cap. 7. Cornel. de Judaeis, Mercator. Volaterran. Robert. Stephan. Ortel. & aliis, quos supra retulimus, & ex Philostr. lib. 6. cap. 1. ubi sic ait: Ethiopia totius terra quae sub Sole est, occidentale cornu occupat, sicut India id, quod ad Orientem terminatur. Magin. dict. tab. 32. dum inquit: India extra Gangem, quae est provincia Magni, sive Chinens. regnum amplissimum. Atque hoc nimirum significare voluit Abdias, dum Indiam hanc finem facere dicit. Quid enim aliud est finem facere, quam terram omnem, quae versus Orientem habitabilis est Indiae hujus limitibus terminari? Sic enim Chthesias in Indicia, quem refert Phortius in sua Bibliotheca, ultra Indos nullos habitare homines affirmat; & idem colligitur ex verbis Pomponi. Mela lib. 1. cap. 2. & Paul. Orosii lib. 1. ubi Indos ultima mundi occupare inquit, quia à Meridie, & Occidente, Eoo, & Indico Oceano terminantur, quod Abdias exprimere voluit in illis verbis: Ex alio latere mare Oceanum. Et confirmat Cornelius de Judaeis in speculo Geograph. ubi Sinarum Regnum, quod praecipue, ut diximus, per hanc Indiae partem extenditur, sic depingit: Ingens, latissimumque Regnum Sina, & quod ab ortu Solis ultimum terrarum merito existimatur, ab occasu novissimis Indiae terminis definitur versus Septentriones à Scythiis, quos Tartaros appellant, mutuo metu, aut montibus, quin muro separatur: cetera Oceanus ambit, latus sinus, & immensa spatia complectens. Idem latius tradit elegantissimus, & oculatissimus Sinesium rerum scriptor Nicol. Trigaultius lib. 1. Christ. expedition. in Sinas, cap. 2. Neque mirum videri debet, si ad hanc partem Indiae fidem facere dicatur, cum & illa Arabiae Felicis regio, quae Sabaa vocatur, & ad Indiam Citeriorem pertinet, ut supra retulimus, eod quod extremum Oceanum Australem pertingit, finis etiam terra, & remota, ac longinqua in multis locis Sacrae Scripturae appelleretur, ut constat Joel. 3. Jerem. 16. Isaia 43. Matthaei cap. 12. ubi agitur de Regina Saba, quam Christus Dominus de finibus terrae, ad potentiam Salomonis videndam venisse inquit, ad quorum. & aliorum explicationem ita docte observat Pined. de rebus Salom. lib. 5. cap. 14. num. 20. pag. 404. & n. 33. pag. 409. Et conducunt, quae de eadem

Sabaa loquens, scribit Nicephor. lib. 8. cap. 35. & melius de universis his Indiis S. Epiphanius in Anchorato, ubi cum Phisonis, sive Gangis fluvii cursum describeret, & totam terram Hevialath, id est Indiam parvam, & magnam circumdare, ostenderet: Penetrat autem, inquit, magnam Ethiopiam, & cadit ad Austrum, & subit intra Gadiram in magnum Oceanum. Et etenim hoc loco, per Gadiram verbum fines terrae significavit: antiquorum more, quibus Proverbium erat, Non ultra Gades, quando terrarum finem significare volebant, ut aperte constat ex Manutio in adagiis pag. mibi 879. Maluend. de Antichrist. lib. 3. cap. 15. & de Paradis. cap. 39. pag. 118. & ex his, quae latius trademus infra hoc lib. e. 9. num. 52. Id autem quod de tenebrarum regione ad-jecit Abdias, proculdubio appositum esse videtur ad Aquilonares, sive Septentrionales hujus Indiae partes denotandas; quae Tartaris conterminas esse ostendunt Auctores supra citati: Quorum tamen nomen, & imperium Abdiae 66 tempore, nondum Asiae, vel Europae populis innotuerat, sed omnis ille terra Septentrionalis tractus, quo nunc adeo longe, ac late Tartari dominantur, utriusque Scythiae nomine & situ cognoscerebatur, & Nomades etiam dicebantur, qui ad Orientale Indorum mare spectabant, ut constat ex Strab. lib. 1. & Nicéphor. Gregor. lib. 2. histor. Rom. Quousque Tartari, qui inter eosdem Scythas magis Orientales & Asiaticos, parvam quamdam regionem occupabant ultra Caspium mare, & intra Inaum montem; ex ea instar torrentis egressi, in Romanas Provincias irruentes, Asiam penè omnem, & partem Occidentis debellarunt, circa annum Christi 1220. ut latius refert Martin. Chromerus de reb. Polonicis lib. 7. Nicéphor. Greg. dict. lib. 2. Leonici. Calcondil. rerum Turcicar. lib. 3. Genebrard. anno Domini 1222. Naucler. 2. vol. generat. 41. & Abraham Bozius hist. Eccles. ann. 1241. Ideo quae tunc hunc caeli & terrae tractum, quem nunc Tartari occupant, quemque Borealem, Aquilonarem, vel Septentrionalem appellare potuit Abdias, tenebrarum regionem gerere dicit; quoniam tam antiqui Scriptores, quam novi Septentrionales plagas tenebras appellarunt, ut late & optime prosequitur Strab. lib. 1. & 10. ubi Homeri carmina citat, eumque totius Geographiae parentem appellat, qui de Ithaca Ulyssis patria, & de quatuor mundi climatibus agens, sic cecinit: Hec humilis jacet ad tenebras multum aquora supra, Haec secus Auroram spectans, Solisque niorem, Dextera sive ad orientem Auroram, & Solis ad ortum, Sive patet illi laevam obtusaque tenebras, Novissimas haud Socii tenebrae loca, lucis & ortum, Aut ubi Sol nitidus terra succedit ad ima, Aut ubi concedit. Ubi manifestè per tenebrarum loca, quae Septentrionalia sunt, intelligenda veniunt: Quo loquendi genere, non Poetae tantum, sed alii etiam Historici, & probatae fidei Auctores uti solent, sed quod multo per annum tempore in plurimis Aquilonaribus regionibus Sol non appareat, & nedum noctu tenebrae sint, verum & inter-

dium aër in modum crepusculi caliginosus, & quo unaquaeque earum à cardinibus Septentrionum propinquior, vel remotior existat, dies ac noctes breviores, vel longiore dimensione transigatur; prout in Rhiphaeis, Arimaspiis, Hyperboleis, Arimphaeis, Attacis, Hibernicis, & aliis contingit. Quas idè Plin. lib. 4. cap. 12. partem mundi appellat damnatam à natura rerum, & densamersam caligine, neque in alio quam rigoris opere, gelidus Aquilonis conceptaculis. Et lib. 2. cap. 68. de extremis mundi aëibus, sive verticibus loquens, quorum unus Septentrio vocatur, & alter illi adversus Austrinus; Perpetua, inquit, caligo utrobique, & alieno molliorum siderum aspectu, maligna, ac pruina tantum albicans lux. Et idem tradit Solinus in Polyst. cap. 12, Pompon. Mela lib. 3. cap. 2. & seqq. Caesar lib. 5. de bello Gallie. Et de Suetia, Elsingia, Angermania, Noruegia, Scythia, Gothia, Moscovia, Livonia, Russia, Scandinia, Engrovelandia, Andogitia, Novogroquia, Biarmia, Finmorchia, & aliis, quarum aliqua unius diei, uniusque noctis integrum annum habent, aliae trium, quatuor, quinque mensium dies continuos, & totidem continuas noctes: Olauus Magnus in histor. Septentrio. Magin. tabul. 24. de Tartarorum imperio. Anton. Bofin. rer. Ungar. lib. 1. Paul. Jov. in Moscovia; & Simon Majol. omnino videndus, in diebus Cantueul. tom. 1. col. loq. 17. de proprietat. locorum & pag. mibi 393. & seqq. Quibus præ adjecto Marc. Paul. Venerum qui in suis relationibus, lib. 3. cap. 49. circa ultimam partem regni Tartarorum, se quamdam regionem invenisse tradit, quae peculiari nomine regio tenebrarum dicebatur, à perpetua, quam ibi Sol habebat, obscuritate; & Paul. Jovius ubi supra, præ aliam regionem ultra Lapones esse scribit, inter Corum, & Aquilonem perpetua caligine oppressam, in qua Pygmaei reperiuntur. Ut sic interim Cimmericos præteream, qui ad Occidua Asiae supra Albaniam positi, adeo tenebris, densisque caliginibus circumsepti esse dicuntur, ut alter alterum oculis vix conspiceret queat, de quibus loquitur Herodot. lib. 4. Plin. lib. 6. cap. 6. Cicer. lib. 4. Academ. quaest. Ovid. lib. 11. Metamorph. ubi apud eos somni Dei regiam domum constituit: Erasmi. in adag. Cimeria tenebrae: Fesr. Pompejus, Ortelius, & Stephan. verb. Cimerii: Majol. ubi supra, & elegantior Homer. Odyss. 11. sic inquit: Aut illè Oceani pervenit summa profunde, Illic sunt populi, & mania Cimmericorum; Nubibus & caeca assiduè caligine repleta: Illos haud unquam radiis Sol aspiciet ardens, Nec quando astriferum curru petit arduus axem; Nec rursus ad terras magno deest Olympo, Sed nos incumbit miseris mortalibus apra. Et qui vellet præ mirandam historiam de quadam alia Provincia nebulosa, quae vocatur Hamsem, & est etiam intra Asiae fines, in regno Georgiorum, legat Haiton. de Tartaris, cap. 10. Ortel. ubi supra; & Maluend. de Antichrist. lib. 3. e. 7. pag. 120. Est autem adeo certum hanc ulteriorem, & Sinarum Indiam, de qua nunc loquimur, ex hoc latere, quo ad Septentrionem vergit, vel ad re-

gionem tenebrarum, ut loquitur Abdias, esse ad modum Borealem, sive Septentrionalem, ut à Borealissimis non multum distare videatur: Nam ingentes illi muri, quibus à Tartaris Sinas disjunguntur, ad secundum, & quadragesimum versus Septentrionem gradum elevati Poli pertingunt, ut auctor est Pater Trigault. dict. lib. 1. expedit. ad Sinas, cap. 2. Nec dissimiles hujus tractus hyemes ceterarum Aquilonarium regionum, rigidis brumis, & intolerabili frigore, ut ipse Pater lib. 4. cap. 4. Sinenses omnes fluvii in borealibus plagis sub ipsa hyemali initia, ita gelu concreverunt, ut navigiis pervadi minime possint, at plaustris etiam fidum transitum prebeant, &c.

CAPUT II.

De earumdem Indiarum Orientalium dignitate, & excellentiis; & an, & quatenus ab antiquis cognita, & illustrata fuerint.

SUMMARIUM.

- 1 Longa non sunt quibus nihil idem potest.
2 Supervacua dicere satius est, quam omittere necessaria.
3 Indiarum Orientalium divitiae, & excellentiae, & Auctores qui de eis agunt.
4 India Orientalis felicitas, & plura in ea natura miracula ex Plinio, Lisdoro, & aliis.
5 Paradisi voluptatis in Orientali India positus dicitur.
6 India Orientalis est terrarum principium, & dextera mundi manus.
7 India Orientalis monstra, quae à Plinio, & aliis recensentur, fabulosa sunt.
8 Auctores antiqui, qui de India Orientali scripserunt, in multis fallunt.
9 Indicae mulieres aprinos dentes habere, & centum vicibus parere, quidam referunt.
10 Indi Orientales longevii, & de quodam nostri temporis, qui 335. annos exersit.
11 Gigantes an hodie sint, vel olim fuerint in Orientali India, & in aliis regionibus, & plura de illis remissive.
12 Salomonis vigiles erant Gigantes, & hodie Regis Sinarum.
13 Gigantes nostra aetate reperti apud Canibales, & fretum Magellanicum.
14 Anthei proceritas excedebat sexaginta cubitos.
15 Gigantes an vi magica nasci possint. Alphonso Carranza J. C. eximius laudatur, ibid.
16 Indiae Orientales olim cognita, & à quibus illustrata, & num. 29.
17 Bacchus in Orientalem Indiam penetravit.
18 Herculis expeditio in Indiam Orientalem.
19 Alexander Magnus quousque Indiarum Orientalium pervenit.
20 Sesostris Aegyptiorum Rex ultra Gangem processit.
21 Sesostris superba monumenta, quae in India reliquisse dicitur.
22 Sesostris crudelitas in Reges victor, & trophea invenienda.
23 Antiochus tentavit expeditionem in Indiam Orientalem.
24 Brachmanes Indorum Philosophi ex Judaeis descendeant.
25 Indi Orientales Jerosolymis convenerunt in Pentecoste.
26 Indi Orientales Romam olim venerunt, & umbras suas mirabantur.
27 Indiarum Orientalium navigatio à quibus olim tentata.
28 Indi Orientales olim in Germania naufragio delati.
29 Antiqui cognoverunt Indiam Orientalem, Ethiopiam, & Trapobanam.